

אלא, שמע מינה שהברייתא מדברת שעיכבה לחגיגת ארבעה עשר, ושחטה בשעת שמחה, בחמשה עשר.

מתיב רבא לעולא מהא דשנינו במשנה במסכת סוכה:

ההלל שאומרים בחג הסוכות [עם שמיני עצרת], והשמחה באכילת זבחי שלמים — הם שמנה ימים.

ואי אמרת בעינן שתהא זביחה בשעת שמחה — הא זמנין סניאין פעמים רבות יש דלא משכחת תמצא לה, לשמחה באכילת שלמים של זביחה בשעת שמחה, אלא שבעה ימים.

כגון: כשחל יום טוב הראשון להיות בשבת, שאסור להקריב בו שלמים. ואין יוצאים בבשר שלמים שנזבחו בערב שבת, כי אין זו זביחה בשעת שמחה!?

אמר רב הונא בריה דרב יהודה: לעולם יש שמחה של שמונה ימים באכילת בשר קרבנות, ואפילו כשחל יום טוב ראשון בשבת — שאז משמחו בשעירי הרגלים, שמקריבים בשבת את קרבנות הציבור של הרגל, ובהם שעירי עיזים הנאכלים, וניתן לקיים באכילתם את מצות השמחה באכילת בשר זבחים.

אמר רבא: שתי תשובות פירכות בדבר:

הדא: דשעירי הרגלים אם רוצה לאכול בשרם בשבת אינו רשאי לבשלם או לצלותם, כי אין בישולם דוחה שבת, אלא רק בתורת בשר חי הם נאכלין, אך צלי אין נאכלין.

ושמחה באכילת בשר חי — ליבא!

ועוד: אמנם כהנים אוכלין את בשר שעירי הרגלים.

אך וישראל — במה הם שמחים? שהרי אסור להם לאכול בשר חטאות הציבור!?

אלא, אמר רב פפא: כשחל יום טוב בשבת — משמחו בכסות נקיה ויין ישן.

כי אתא רבין מארץ ישראל, חלק על מה שאמר עולא בשם רבי אלעזר, וטען שכך אמר רבי אלעזר:

שלמים ששחטן מערב יום טוב — יוצא בהן משום שמחה.

ואם השהה אותם ושחטם בחמשה עשר — אין יוצא בהן משום חגיגה של הרגל.

יוצא בשלמים ששחטן מערב יום טוב משום שמחה, כי לא בעינן זביחה בשעת שמחה.

ולא משום חגיגה, כי החגיגה בחמשה עשר הוי דבר שבחובה. וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין.

מיתיבי מהברייתא ששנינו [בראש עמוד זה]:

”והיית אך שמח”, מיותר הפסוק כדי לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה.

אתה אומר לרבות לילי יום טוב האחרון, או אינו אלא לרבות לילי יום טוב הראשון?